

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

กฐินแห่งชาติ

เอ้า รวบรวมนะพี่น้องชาวไทยเรา คราวนี้เป็นคราวสำคัญมากในชาติไทยของเรา ให้พี่น้องทั้งหลายจำไว้อย่างถึงใจ หลวงตาช่วยพี่น้องทั้งหลายนี้ช่วยอย่างถึงใจจริง ๆ ไม่มีอะไรเหลือเลยพูดง่าย ๆ ทุ่มลงเพื่อชาติ เราก็คเคยบอกแล้วว่า เรื่องที่เราทุ่มเพื่อเราฆ่ากิเลสนี้ เราเอาชีวิตเข้าแลกเลย ในชีวิตของเราไม่มีงานใดที่จะหนักมากกว่างานฆ่ากิเลส เราประกาศบ้าง ๆ เลย ไอ้เรื่องงานทั้งหลายที่เราตั้งแต่เกิดมาว่าจ้างนั้นเออะนะ งานหนักก็ยอมรับว่าหนัก แต่ไม่เคยสละชีวิตกับมันนะ แต่งานฆ่ากิเลสนี้สละตลอด ๆ พอถึงขั้นจะเอาแล้ว เออเลย ว่าจ้างเลย ฟุ่งเลยเทียว เราก็บอกว่าเราเฉียดสลบ พระพุทธเจ้าสลบ ๓ หนเก่งไหมศาสดา ฆ่ากิเลส พระพุทธเจ้าสลบ ๓ หน เราเฉียดสลบ ไม่สลบเราก็บอกไม่สลบ

พระโสดะท่านทำความเพียรเดินจงกรมฝ่าเท้าแตก เราไม่ถึงฝ่าเท้าแตก แต่ออกร้อนเหมือนไฟลนเทียนนะ ต้องได้มาดูจริง ๆ มาดูฝ่าเท้า ทำไมมันออกร้อนนักหนาเวลามาพัก คือเดินจงกรมนี้ลงได้ลงทางจงกรมแล้วไม่มีเวล่ำเวลา พวกน้ำพวกทำอะไรไม่สนใจเลย เหมือนนักมวยคลุกวงในกันเลย ตลอด ๆ นั้นฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่ละสละชีวิตฆ่ากิเลสเราเด็ดขนาดนั้นนะ นี่เรียกว่าเด็ดดี ให้จำเอาไว้นะ นี่ละเด็ดดีเลิศ เด็ดชั่วเร็วสุดยอดเลย มันเด็ดสองเด็ดนะ ถ้าเด็ดชั่วก็เร็วสุดยอด เด็ดดีก็ดีสุดยอด พระพุทธเจ้าสลบ ๓ หนผ่านนี้ได้เป็นศาสดาเอกของโลก เรายอมกราบไหว้ท่านเรื่องความเพียร ท่านถึงขั้นสลบ ๓ หน ๖ ปีท่านสำเร็จ เอาให้มันยันกันอย่างนี้ละ

ธรรมเป็นของจริงพูดไม่ได้มีอย่างเธอ แต่กิเลสเป็นของปลอมทำไมมันเคลื่อนตลาด ไม่เห็นใครสะดุดใจบ้าง ธรรมพอจะเป็นเครื่องต้านทานกิเลส ลบล้างกิเลส ชะล้างกิเลส ออกมาเย็บหนึ่งฮือฮาเป็นบ้ากันไปหมดแล้ว เห็นไหมกิเลสมันโจมตีธรรม นี่พระพุทธเจ้าสลบ ๓ หน เป็นศาสดาเอกของโลก ทรงบำเพ็ญอยู่ ๖ พรรษา เราฟาด ๙ ปี ขึ้นเวทีไม่ถอยเลย ๙ ปี ไปคนเดียว ๆ ตลอด ไปบางหมู่บ้านเขาตีเกราะประชุมเขาวาเราตายแล้ว ฟังซินะ แต่เราไม่ตาย พระพุทธเจ้าสลบไม่มีใครตีเกราะนะ เราไม่ได้สลบแต่มาตีเกราะนี้ เอารัดเอาเปรียบพระพุทธเจ้าเกินไป คือไปบางบ้านพวกชาวบ้านเขา

สำคัญก็คือว่าไม่ฉันทังหัน คือเวลาฉันทังหันแล้วมันเหมือนรถบรรทุกของหนักการภาวนาไม่คล่องตัว ถ้าฉันทังหันเป็นอย่างนั้น มันมีลักษณะอึดอาด ถ้าหากว่าจิตตั้งตัวไม่ได้ก็ล้มเหลว ๆ พออดอาหารเข้าไปสติค่อยตั้งขึ้นได้ ๆ สติเป็นสติขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ นี่เห็นผลอย่างนี้ ทีนี้เวลาอดไปนานเท่าไร ร่างกายมันอ่อนเปียก จะก้าวเดิน

ไปไม่รอด เติมน้ำมันสองสามตลับแล้ว แต่จิตนี้เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ฟังซิ นะ นี่ละทางจิตมันดี ทางธาตุชั้นธัมมอ่อน อ่อนก็ตามเถอะเราเทียบกันเรียบร้อยแล้ว ธาตุชั้นนี้กินเมื่อไรก็มีกำลังทันที แต่เรื่องอบรมอรรถธรรมนี้ไม่ได้มีกำลังเหมือนอย่างนี้ นะ ภูโถรอดล้มรอดตายก็ไม่ขึ้น

เพราะฉะนั้นจึงต้องอด อดแล้วอด ๆ จนบิณฑบาตไปหมู่บ้านเขา คำนวณแล้วว่า กะว่าจะถึงหมู่บ้าน วันพรุ่งนี้ไปคงจะถึงหมู่บ้าน ถึงขนาดนั้นไม่ถึง ไปถึงกลางทางต้อง พักกลางทาง ไปไม่ได้ นะ ถึงขนาดนั้นนะ ฟังซิ ไปนั่งอยู่กลางทาง แล้วที่นี้กิเลสมันขึ้น ไม่ใช่ธรรมเกิดนะ เกิดในใจ กิเลสก็มี ธรรมก็มีภายในใจ กิเลสก็เกิดขึ้น นี่เห็นไหม ขึ้นเลยนะ เป็นเหมือนคำพูดพุง ๆ ขึ้นนี้ ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตายว้างนั้นนะ แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นมันกระตุกเรา ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นแล้วกิเลสขึ้น นี่เรียกว่ากิเลสเกิด ที่นี้ธรรมก็เกิดรับกันทันที การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นธรรมเกิดเข้าใจไหม พุงเลย

เมื่อนานเข้า ๆ ที่เป็นอย่างนี้เราเป็นตลอด สำหรับนิสัยของเรามันเป็นนิสัยอย่างนั้น เป็นตลอด แต่ไม่มีใครตีเกราะประชุมเหมือนหมู่บ้านนั้น ไม่ต้องบอกละหมู่บ้าน เอาความจริงมาพูดเป็นอะไรไปวะ เขาตีเกราะประชุมลูกบ้านเขาเลย เป็นยังไงพระองค์นี้ที่มาอยู่กับเรานี้ มาไม่ทราบวาก็เดือนแล้ว ไม่ทราบวาก็วันด้อม ๆ บิณฑบาตหนหนึ่งแล้วหายเงิบ ๆ ไปนี่ก็เดือนแล้ว พวกเรากินวันละ ๓ หน ๔ หนยังทะเลาะกันได้ เขาว่าอย่างนั้นนะ ผู้ใหญ่บ้านเขาตีเกราะประชุมลูกบ้าน นี่ท่านอดขนาดนี้ท่านทำไม นี่ก็หลายวันแล้วนะหายเงิบไปหลายวันแล้ว ท่านไม่ตายแล้วหรือ ให้ไปดูซิ ประชุมกันบอกให้ไปดูเรา เราตายแล้วยังเขาว่าอย่างนั้น

แต่เวลาไปเขามีข้อแม้ข้อหนึ่ง สั่งลูกบ้านเขา เขาบอกเขาไม่ไป กลัวท่านว้างนั้นนะ บอกว่ากลัวท่าน เขาบอกเลย เอ้า ไปดูซิเป็นยังไง แต่ไปให้ระวังนะ พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา เป็นมหา ไปเดี่ยวท่านเขกเอาหลงทิศมานะ เขามีข้อแม้เดือนกัน ไปก็รู้มาจริง ๆ โอ้ย แห่กันมา มาธุระอะไร เขาก็พูดเรื่องราวให้ฟังตามที่เขาตีเกราะประชุมกัน มาดูท่านว่าท่านไม่ตายแล้วหรือ ผู้ใหญ่บ้านให้มาดู เราก็กถาม แล้วตายแล้วยัง โอ้ย ไม่เห็นตาย ไม่ตาย ท่านไม่โมโหโโสอยู่หรือ เป็นยังไงละโมโหโโสไหม ไม่เห็นโมโหโโส ยิ้มแย้มแจ่มใส มีเท่านั้นหรือ มีเท่านั้น

เราอดอาหารนี้เราไม่ได้อดเพื่อฆ่าตัวให้ตาย เราจะอดฆ่ากิเลส มีเท่านั้นละ ไปเลิก ยังไม่ถึง ๑๐ นาที โล้แตกฮือเลย เราก็กไม่ลืม นี่ละเห็นไหม พัดกันถึงขนาดนั้น ถึงว่าในชีวิตของเรา ไม่มีงานใดหนักยิ่งกว่างานฆ่ากิเลส ฉะฉาน สบ ๆ ไปเลยเรื่อย ๆ ไป

อย่างนั้นไม่ถึงขั้นสลบเราก็บอกไม่สลบ ฝ่าเท้านี้เวลามาพัก ออกร้อนฝ่าเท้า เหมือนไฟ
 ลนเทียนนะ เราต้องได้มาดูฝ่าเท้าเรา มาดูจริง ๆ ฝ่าเท้านี้มันแตกหรือ มันทำไมพิลึกพิ
 ลั่นเอานักหนา ออกร้อน เวลาเดินจงกรมไม่ได้สนใจกันนี่นะ

เพราะการเดินจงกรมนี้เดินทุกวันทุกคืน ครั้นนานเข้า ๆ ฝ่าเท้ามันก็จะแตก มา
 ดูฝ่าเท้าก็ไม่เห็นแตก เรียกว่าไม่แตก พระโสณะท่านฝ่าเท้าแตก เราสู้พระโสณะไม่ได้
 แต่เป็นสักขีพยานกันในความเพียรประเภทนี้ หมุนตลอดเวลา ไม่ได้คำนึงถึงความ
 เหน็ดเหนื่อยเมื่อไหร่ จะเป็นจะตายไม่คำนึง เหมือนนักมวยคลุกวงในกัน กิเลสกับ
 ธรรมพัดกันบนหัวใจ หัวใจคือเวทีอันใหญ่หลวง กิเลสกับธรรมพัดกันอยู่ที่นี่ ไม่ได้สนใจ
 กับร่างกายจะเป็นอะไรต่ออะไร ที่นี้ทำไปหลายวันหลายคืน ฝ่าเท้ามันก็ทนไม่ไหว มัน
 บางเข้า ๆ มันจะแตกจะทะลุถึงเนื้อนั่นแหละ ก็ไม่ทะลุ นี่เราก็พูดให้ฟัง เป็นยังไง

ถ้าว่านี่ก็กันแตก ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่เอาความจริงมาพูดนะ เรื่องความสละ
 เป็นสละตายของเราเป็นเวลา ๙ ปี เหมือนว่าไม่ได้แหงนดูเมฆดูดาวอะไร พัดกันกับ
 กิเลสตลอดเวลา นี่ละทุกข์หรือไม่ทุกข์ฟังซิ นี่ละเราเด็ดเพื่อเรา เด็ดเพื่อดีเป็นอะไรไป
 เอาไปเป็นคติซิ เด็ดเพื่อเลวเห็นกันทั่วโลก เด็ดเพื่อดีมีที่ไหน ไม่ค่อยมีนะ ที่นี้ถ้าว่านี่ก็
 จนกันแตก ฟังซินะ กันแตกเป็นอะไร ก็นั่งหามรุ่งหามค่ำ บางวันนั่งตั้งแต่มืดยังไม่มิดนะ
 ฟาดตะวันโผล่ขึ้น นั่งทำเดี่ยวไม่มีข้อแม้ ยกข้อแม้ให้ข้อเดี่ยว คือเวลาเรานั่งตลอดรุ่ง
 เราอยู่กับครูบาอาจารย์ อยู่กับเพื่อนกับฝูง พระเณร เว้นแต่เวลาเกิดเหตุลูกเงินขึ้นมา
 ภายในวัด จะเกิดขึ้นกับครูบาอาจารย์หรือพระเณรองค์ใดก็ตาม เราจะลุกขึ้นไปช่วยเหตุ
 การณ์นั้น นอกจากนั้นแล้วไม่มีเว้นเลย

เอา ปวดหนักออกเลย บอกงี้เลยนะ ปวดเบาให้ออกเลย เราจะไม่ลุก ถ้าว่ามีข้อ
 แม้ว่ เว้นแต่ปวดหนักปวดเบา เวลามันจะตายจริง ๆ มันจะหาทางออก ปวดหนัก มัน
 จะว่านะ เดี่ยวปวดเบา ไม่ให้ออก เอ้า ๆ ทะลักออกเลย ตั้งแต่เกิดมาที่แรกมันเอาดัก
 แม่เป็นสัวมเป็นถ่านมาสักเท่าไรว่าจะโตขึ้นมา นี่ โตขึ้นมาขนาดนี้แล้ว ชี้อิส่ฝ้าจิวรตัว
 เองมันล้างไม่ได้ เอาไปฆ่าทิ้งเสียอย่าให้นักศาสนา นั้นเห็นไหม เด็ดไหมฟังซิพี่น้องทั้ง
 หลาย ถอดออกมาจากหัวใจมาพูดนะ ไม่มีข้อแม้ ฟาดนี้หามรุ่งหามค่ำ เว้นสองคืนสาม
 คืนนั่งตลอดรุ่ง เว้นสองคืนสามคืนนั่งตลอดรุ่ง เวลานั้นนั่งตลอดรุ่งวันไหนจิตนี้เหมือน
 เหาะเหินเดินฟ้า อัศจรรย์ได้ทุกคืน

นี่ละที่ว่าคนเราเมื่อจนตรอกจนมุมแล้ว สติปัญญามันจะขึ้นพัดกันกับกิเลส มันก็
 ได้เหตุได้ผลเวลานั้น ได้ความอัศจรรย์ทุกคืนไม่มีเว้นนะ นั่งตลอดรุ่งคืนไหนที่ว่าไม่ได้
 ความอัศจรรย์ นั่งสู้อิเลสไม่ได้หงายออกมา ๆ ไม่มี ได้ทุกคืน ๆ นี่นั่งไม่ทราบว่กี่คืน
 ๙ คืน ๑๐ คืน แต่ไม่ได้ติดกันนะ เว้น ๒ คืนบ้าง ๓ คืนบ้างตลอด ที่แรกกันมันออก

ร้อน พอต่อมามันก็พอง นิ่งเข้า ๆ ต่อจากพองก็แตก ต่อจากแตกมันก็เลอะ ฟังซิเป็น
ยังไงหนักไหม เลอะไม่เลอะก็ตาม ถ้ากิเลสไม่แตกเป็นไม้ออย

นี่พ่อแม่ครูอาจารย์กระตูกเอาอย่างแรงเหมือนกัน เพราะท่านรู้นิสัยผาดโผน
นิสัยเรอมันจริง ๆ นะ ผาดโผนจริง ๆ นะ ถ้าสมมุติว่าเป็นทางชั่วนี้ โห้ย ไม่ได้ตายใน
เรือนจำละนะ คืออย่างน้อยต้องตายในเรือนจำ มากกว่านั้นตายในป่าในเขา ก็ไปชดกับ
เขาละซี เป็นโจรใหญ่ เขาก็ฆ่าในป่าเข้าใจเธอ ไม่ได้ตายในเรือนจำจะตายในป่า นั่นละ
ถ้าเป็นโจรก็เป็นขนาดนั้น แต่นี่เดชะจิตทางนั้นไม่มีนะ อันนี้มันหมุนมาทางดี เพราะ
ฉะนั้นมันถึงผาดโผนโจนทะยาน

พอขึ้นไป ทีแรกท่านก็ชมเพราะเห็นนั่งตลอดรุ่ง เอาความอัศจรรย์เล่าถวายท่าน
ฟัง ท่านก็ชดเปรี้ยงเลย เรียกว่ายุให้หมาตัวนี้ มันจะเป็นแบบไหนคอยดู ไอ้หมาตัวนี้
พอได้รับท่านยุ โห้ย มันทั้งจะทำจะเห่า ท่านยุยังงิ พอไปเล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ฟังใน
เวลานั่งตลอดรุ่งนี้ จิตมันเกิดความอัศจรรย์ขึ้นมา ไม่เคยเห็นตั้งแต่เกิดมา มันก็เกิดขึ้น
แล้วในคืนวันนั้น พอรุ่งนี้เข้าขึ้นไป ทีนี้กิริยามารยาทไม่ได้เป็นกิริยามารยาทเหมือน
ลูกศิษย์กับครูบาอาจารย์ขึ้นไปหากันดังที่เคยปฏิบัติมานะ

คือธรรมดาลูกศิษย์กับครูบาอาจารย์ขึ้นไปหากัน ต้องเหมือนผ้าพับไว้ เรียบร้อย
ทุกอย่าง ทีนี้เวลาขึ้นไปมันได้ธรรมอัศจรรย์ คืออยากเล่าถวายท่านให้ท่านได้ยินได้ฟัง
แล้วท่านจะแนะตรงไหน ผิดตรงไหน เราพร้อมที่จะคอยฟังตลอดเวลา ขึ้นไปด้วยบรรจ
ุธรรมที่อัศจรรย์ขึ้นไป ขึ้นไปเสร็จแล้วก็คึกคักขึ้นเลยนะ ทีนี้ไอ้เรื่องที่ผ้าพับไว้ไม่มี มีแต่
พลังของจิต พลังของธรรม ที่มันเกิดภายในใจนี้ ขึ้นไปก็เล่าเรื่องนั่งตลอดรุ่งให้ฟัง ผิด
กับกิเลสแบบนั้น ๆ พอถึงขั้นมันลงอัศจรรย์ มันก็ผิงลง ก็เล่าถวายท่านฟัง พอจบลง
แล้ว

เวลาเราเล่านี้ท่านจะนั่งฟังทุกกิติทุกกิติ เราเล่าถวาย พอจบลงแล้วเราก็หมอบ
คอยฟังท่านจะออก อูบายวิธีใดที่เราขัดข้องตรงไหนท่านจะแก้จะปลดให้เราตรงไหน ๆ
เราก็คอยฟัง พอเราเงิบบับลงท่านขึ้นผิงเลย เอาละที่นี้ได้หลักแล้ว ฟาดมันลงไป ขึ้น
อย่างนี้เลยเราไม่ลืมนะ อัดภพนี้มันตายเพียงหนเดียว ไม่ได้ตายถึง ๕ หน เอาที่นี้ได้
หลักแล้ว เอามันลงไป ฟัดมันลงไปอย่าถอย โอ้ย พอลงมาจากท่าน หมาตัวนี้ทั้งจะทำ
จะเห่า เห็นใบไม้แห้งใบไม้สดจะทำจะเห่า เรียกว่ามันดีใจเข้าใจไหม เว้นสองคืนสาม
คืนเอาอีก เว้นสองคืนสามคืนเอาอีก ท่านก็เสริมให้ ๆ

พอนานเข้า ๆ ทีนี้ ขึ้นไปที่ไร้ก็เล่าแบบนี้ให้ฟัง กิริยาทำทางนี้ไม่ได้เป็นผ้าพับไว้
นะ คึกคักซิงซังตึงตึง แต่ซิงซังตึงตึงอำนาจของธรรมต่างหาก มันมีกำลังของมัน ผิง ๆ
ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นมันรู้มันเห็นจะให้ว้ายังงิ เล่าครูบาอาจารย์นี้ผาง ๆ เลยนะ นั่นธรรม

เกิดในใจฟังเอานะ ไม่ต้องไปถามใครละ พอเสร็จแล้วท่านก็ยกท่านก็เสริมแหละ ลงมากี่ ขนบใหญ่ ทีนี้พอนานเข้า ๆ พอขึ้นไปนั่งปั๊บ จะเล่าเรื่องภาวณาให้ท่านฟัง พอขึ้นไป ปั๊บ ก็เลสมันไม่ได้อยู่ในกายหนาท่านว่า มันอยู่ในจิตหนาว่าจี้ เราไม่ลืมนะ ม้าตัวคึกตัว คะนอง ตัวผาดโผนโจนทะยานมาก ๆ นายสารถีฝึกม้าเขาจะฝึกอย่างหนัก ว่าจั้นนะ ไม่ ควรกินหญ้าไม่ให้มันกิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้มันกิน เอาอย่างหนักจนมันลดพศลงไป โดยลำดับลำดับ การฝึกเขาก็ค่อยลดลง ๆ เมื่อใช้งานได้เป็นปกติแล้ว เขาก็ไม่ฝึก ทรมาณม้าอย่างหนักอย่างนั้นอีกต่อไป ใช้งานเป็นธรรมดา ท่านพูดเพียงเท่านี้

นี่เป็นข้อเปรียบเทียบ ม้าที่มันพศศ นี่ก็เรากำลังพศศ ความหมายก็ว่าจั้นเอง ทีนี้ พอท่านพูดถึงเรื่องม้าเสร็จแล้ว แต่เรายังเสียดายนะ ท่านไม่ได้เอาเราเข้าไปเทียบปั๊บ ทันทีเลย ท่านไม่เทียบ ท่านยกขึ้นแง่เดียว เราเข้าใจแล้วเพราะเราเรียนมาแล้วนี่ นี่มีใน ซาดกแล้ว พอท่านพูดถึงเรื่องการฝึกทรมาณม้าแบบไหน ๆ เราก้เรียนมาแล้ว ท่านก็คง ทราบว่าเราก้เรียนมาแล้วเหมือนกัน ท่านจึงยกตั้งแต่ม้าขึ้นเท่านั้นละนะ เวลามันพศศ ให้ทำอย่างนั้น ๆ เวลามันลดพศศลงมาก็อ่อนลง ๆ จนกระทั่งใช้การใช้งานได้เรียบร้อย แล้ว เขาก็ไม่ทรมาณอย่างนั้น เท่านั้นละท่านจบ

ทีนี้เราก้ได้ความทันทีเลย คือเราผาดโผนเราก้รู้ แต่เราเสียดายคำหนึ่งที่ว่า ไอ้ หมาตัวนี้มันทรมาณตัวแบบไหนนะ แต่ท่านไม่ได้ว่าอย่างนี้นะ ท่านพูดถึงเรื่องม้า ไอ้ เรานี้อยากให้ท่านพูดว่าหมาตัวนี้มันทรมาณตัวแบบไหน มันถึงทำอย่างนั้น เรายังเสียดายอยากให้ท่านว่า แต่ท่านไม่ว่านะ เราดึงขึ้นมาเพื่อให้หน้าหนักมันถึงกันเข้าใจไหม นี่ ละการฝึกทรมาณเป็นอย่างนี้ ท่านรั้งเอาไว้

ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก้ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ นั้นเห็นไหมยอมรับ บอกว่า ก็เลสมัน ไม่อยู่กับกายนะ มันอยู่กับใจ ใจคือด้านต่างหาก ทีนี้จิตมันมีความยอมรับผิตชอบ ในอรรถในธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์พอสมควรแล้ว ก็ควรจะลดหย่อนผ่อนผันมันลงไป เหมือนกับฝึกม้า ความหมายว่าจั้น แต่ท่านไม่บอก ท่านพูดแง่เดียวไปเลยเราก้เข้าใจ ทันที ตั้งแต่นั้นมาเราก้ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง จากนั้นก็พึดกันใหญ่เลย ไม่ตลอดรุ่งก็ตาม แต่เรื่องความเพียรนี้ไม่ว่าตลอดรุ่งไม่ว่าตลอดค่ำ มันหากพึดกันอยู่นั้นตลอด นี่ทุกซ์ โหมพี่น้องทั้งหลายฟังซิ นี่ละเราทุกซ์ทรมาณ

พอตั้งหลักได้แล้วทีนี้ก็ฟาดทางด้านจิตใจ สมาธิภาวณา ทางด้านสติปัญญาขึ้นฝั่ง ๆ นี่เวลาได้หลักแล้ว ทีนี้ธรรมเกิดพุดง่าย ๆ ว่าจั้นเลย ก็เลสก้กับธรรมเกิดพึดกันตลอด เวลาบนหัวใจเวทีใหญ่นี้ ชัดกัน ๆ ตลอด ๆ จนกระทั่งเอาสุดยอดเลย ฟาดกิเลสขาด สะบั้นลงจากหัวใจไม่มีอะไรเหลือแล้ว ทีนี้เหมือนฟ้าดินถล่ม นั้นเคยได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบแล้วมาหลายครั้งหลายหน นี่เกิดขึ้นจากความเด็ดเดี่ยว เกิดขึ้นจาก

ความเด็ดขาดของธรรมที่จะพัดกับกิเลส เด็ดขาดขนาดนั้นกิเลสถึงขาดสะบั้นลงไปได้ ถ้าธรรมท้อแท้ก่อนแจะไม่ได้มีอะไรมาพุดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนะ เพราะนิสัยของเรา เป็นนิสัยอย่างนี้

เวลาจนตรอกจนมุมมันจะได้สติปัญญาเวลาจนตรอกจนมุม เพราะสติปัญญา หมุนตัวในเวลานั้น ต่อสู้กัน ไม่ต่างคนต่างพิตต่างเหวี่ยงกันได้หรือ กิเลสพิตมาแบบหนึ่ง เราก็พิตไปแบบหนึ่ง นี่เรื่องของธรรม สุดท้ายกิเลสมันก็มีมันเสียให้เห็นประจักษ์ ในหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วไม่เคยมีกิเลสตัวใดเข้ามาผ่านในหัวใจเลย เป็นเวลา ๕๐ กว่าปีแล้ว เรื่องความทุกข์จึงไม่เคยปรากฏในหัวใจนี้เลย มีแต่บรมสุขล้วน ๆ เป็นอนันตกาล เรียกว่านิพพานเที่ยงก็ไม่สงสัย เป็นอันเดียวกัน นี่ละอำนาจแห่งการทำจริงทำ จังทุกอย่าง เป็นผลขึ้นมาให้เห็นอย่างนี้

การสละตัวเองก็สละอย่างนี้จนเป็นที่พอใจทุกอย่าง หายสงสัยแล้วในเรื่องของ โลกสมมุติโดยประการทั้งปวง ไม่มีอะไรสงสัยแล้ว ก็เกี่ยวข้องกับหมูกับเพื่อนเรื่อยมา จนกระทั่งได้มาช่วยชาติบ้านเมือง ความเด็ดอั้นนั้นก็ได้ผลเป็นที่พอใจแล้ว ที่นี้เมื่อมา เห็นชาติบ้านเมืองเป็นอย่างนี้ ๆ มันก็จะเป็นนิสัยวาสนาชะตาของชาติไทย ระหว่าง หลวงตาบัวกับชาติไทยก็ได้ ก็บันดลบันดาลให้ซึ่งซังตั้งตั้งขึ้นมา โรคท้องนี้ก็หายวันหาย คินเป็นลำดับในจังหวะเดียวกัน ก็ได้ขึ้นเวทีตั้งแต่บัดนั้นต่อมา

ที่นี้ธรรมประเภทเหล่านี้ก็ออกกะที่นี้นะ หากว่าเราไม่ได้ขึ้นเวทีแล้ว ธรรม ประเภทนี้จะตายไปด้วยกันเลย จะไม่มีใครได้ยิน จะได้ยินเฉพาะที่เราเทศน์สอนพระที่ แกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิวบนศาลานี้โดยเฉพาะ ๆ ที่จะเทศน์สาธารณะทั่วไปทั่วประเทศ ไทยดังที่แสดงมานี้ไม่มีนะ แต่ในเวลาไปขึ้นเวทีมันก็ต้องเป็นทุกอย่าง แกงหม้อใหญ่ หม้อเล็ก หม้อจิว จะออกไปตาม ๆ กันตามเวลาสถานที่อันควร ถึงออกมา นี่ละที่ ประกาศพี่น้องทั้งหลาย จึงประกาศด้วยความอาจหาญชาญชัยทุกอย่าง ด้วยความจริง จัง เชื่ออรรถเชื่อธรรมเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เต็มหัวใจทุกอย่างมาประกาศพี่น้องทั้งหลาย จึงแน่ใจว่าไม่ได้ผิดไป

ความเด็ดความเดี่ยวเหล่านี้เป็นความเด็ดเดี่ยวเพื่อทำชาติบ้านเมือง เพื่อประชาชนชาวพุทธเราให้ได้สติตั้ง คิดอ่านไตร่ตรองพิจารณาปฏิบัติตาม อย่างน้อยก็เป็นลูกศิษย์ที่มีครู ไม่เร่ร้อน ๆ สาตกระจ่ายไปทุกแห่งทุกหนแบบไม่มีแบบไม่มีฉบับ ไม่มีอะไรเป็นของตัวเองรวนเรอย่างนี้ มันจะได้ลดลง ๆ จะมีแบบมีฉบับอันดีงามเข้า เป็นเครื่องประคับประคองหัวใจกายวาจาของเรา เราจะปฏิบัติตัวได้เป็นความดีงาม ตลอดไป นี่จึงได้นำธรรมะนี้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย

ธรรมะเหล่านี้ได้ออกแล้วนะ ออกมาได้เกือบ ๓ ปีแล้ว ที่เริ่มขั้นเวทีนี้ เรบอกตรง ๆ เรื่องการสอนโลก เราไม่อัดไม่อั้นบอกก็เลย ฟังซิคำนี้เคยได้ยินไหม เมื่อในหัวใจนี้มันครอบโลกธาตุไปด้วยธรรมธาตุ สว่างจ้าครอบโลกธาตุแล้วจะเอาอะไรมาจน จนก็จนกิเลสเท่านั้น กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วเอาอะไรมาจน เอาอะไรมาเป็นข้าศึก นั่นซิธรรมถึงได้ออกเต็มเหนี่ยวแก่พี่น้องทั้งหลายที่จะเห็นว่าเป็นประโยชน์มากน้อยเพียงไร เราจึงได้แสดงเต็มเม็ดเต็มหน่วย

เราไม่เคยมีที่ว่าอยากจะโ้จะอวด อยากให้เขาเยินยอสรรเสริญ เราไม่มี เหล่านี้เป็นถึงขะทั้งนั้น ความสรรเสริญก็ดี ความนิทานก็ดี เป็นถึงขะทั้งนั้น ธรรมไม่ใช่ถึงขะมาสนใจอะไรกับถึงขะอย่างนี้ เขาสรรเสริญก็เป็นบ้ากับเขา เขานิทานก็เป็นบ้ากับเขาไปอีกแบบหนึ่ง นี่มันเป็นธรรมอะไรอย่างนั้น ฟังซิ ถ้าเป็นธรรมแล้วไม่ตื่น เอ้า ถ้ายกตัวอย่างเทียบ เหมือนทองคำแท่งนี้มีน้ำหนัก ๑๐ กิโล ก้อนอิฐก้อนนี้มีน้ำหนัก ๑๐ กิโล เอา เราไปยกดูซินะ ทองคำยกมันจะหนักถึง ๑๐ กิโล แล้วก้อนอิฐนี้ก็น้ำหนัก ๑๐ กิโลเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นอันใดดีกว่ากัน

น้ำหนักเท่ากัน เราเป็นผู้แบกคนเดียวกัน เราต้องเป็นผู้รับน้ำหนักด้วยกันทั้งสอง ทั้งอิฐทั้งทองคำ เมื่อเป็นเช่นนั้นค่านินทานก็ดี คำสรรเสริญก็ดี ก็เท่ากับอิฐกับปูนกับทองคำนั้นแหละ จะเรียกว่าถึงขะก็ไม่ผิด ไม่ยกมันจึงไม่หนักเข้าใจไหม ใครติฉินนินทานก็ไม่ตื่น ใครชมเชยสรรเสริญก็ไม่ตื่น เรียกว่าไม่แบกไม่หนักเข้าใจหรือ นี่ละเอาธรรมประเภทนี้ละมาสอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เราไม่ได้มาสอนเล่น ๆ นะ เราไม่ได้สนใจกับใครจะตำหนิตีเตียนว่าเรานักโม่โม่อวดอะไร เราไม่เคยสนใจ พวกนี้พวกถึงขะมันจะเห่าวอก ๆ ขึ้นมาจากถึงขะ เहांแล้วมันก็ลงไปถึงขะกินถึงขะตามเดิม ธรรมไม่ได้กินถึงขะ ธรรมไม่ใช่ถึงขะ ตื่นหาอะไร เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่เป็นประโยชน์แก่โลกแสดงออกไปซิ ผู้ที่จะรับความดีมีอยู่ เราเอาตรงนั้นนะ เราถึงไม่ได้สนใจกับใครว่าจะว่าอะไร ๆ

นี่ก็ช่วยพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วย การสละชีพเพื่อฆ่ากิเลสในหัวใจของเรา เราก็สละเต็มหัวใจเรามาแล้วเป็นที่พอใจ เวลานี้ก็กำลังอุ้มชูพี่น้องชาติไทยของเราทั่วทั้งประเทศ ขอให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวนะ ธรรมของจริงเอาไปที่ไหนยกได้ทั้งนั้น ต่างคนต่างเอาคติธรรมนี้ไปปฏิบัติตัวเองจะยกได้ทุกคน ยกได้ ๆ การปฏิบัติให้มีขอบเขตมีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ อย่างรวนเรเรื่อนนะ นี่เสีย ประเทศไทยเราเสีย ขนบประเพณีอันดีงามไม่ค่อยมีนะ ถ้าของมาจากเมืองนอกอันไหนดีหมด เรายังไม่ได้ถามดูซิไ้หรือไหมดีไหม เราไม่ได้ถามดู ซึ่ไทยเรา همینซึ่มันหอมหรือ เราอยากถามว่านั่นนะ

อะไรถ้าเป็นของนอกดีหมด ๆ เสียตรงนั้นะเมืองไทยเรา ไม่รักนวลสงวนตัว ไม่สงวนเนื้อหนังของตัว ไปเห็นลูกของเขาดีกว่าลูกของเรา เห็นผิวเห็นเมียเขาดีกว่าผิวเมียของตัว เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วกระจายออกไปมีแต่ของเขาดีกว่าของเรา ๆ เลวที่สุดชาติไทยของเราถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเลวที่สุด อันดับหนึ่งเราต้องเป็นตัวของเรา สองนี้ลูกของเรารัก ผิวของเรารัก เมียของเรารัก เป็นของเรารับผิดชอบฟังเป็นฟังตายกัน นี้เจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคง ครอบครัวนั้นมีความอบอุ่นเต็มที่เต็มฐาน ครอบครัวใดก็ต้องรักเหมือนกัน ต่างคนต่างรับผิดชอบกันระหว่างพ่อแม่กับลูกรับผิดชอบ บ้านของตัวเองรับผิดชอบบ้านตัวเอง แล้วรวมลงไปถึงประเทศไทยของเรา รักประเทศไทยของเรา ต่างคนต่างมีความรักสงวนประเทศของตนแล้ว ต่างคนต่างเสียสละเพื่อชาติบ้านเมืองของเราที่เจริญรุ่งเรือง เข้าใจไหมละ ให้พากันจำเอานะ

อย่าไปเห็นของนอกดีกว่าของใน อะไรเอามาอวดกัน ๆ ผลที่สุดเราอยากพูดซ้ำอีกว่า ประสาแเปปเปลไปเอามาจากเมืองบ้ำที่ไหนก็ไม่รู้ณะ นี้แเปปเปลนี้ได้มาจากเมืองนอก เมืองนอกที่พ่อที่แม่อะไรเราอยากว่าอย่างนั้นนะ เมืองไทยมีเต็มไปหมดไปดูซิ เอ้า ยกตัวอย่างเช่น จันทบุรีนี้มีแต่แเปปเปลมีแต่ผลหมากรากไม้ เดียวถ้าเราเป็นชาวจันทบุรีเราจะไล่ตีเมืองไทยให้แตกหมดเลย สู่มดูหรือจะว่าอย่างนั้น ไม่พูดธรรมดาณะนี้แเปปเปลกูถืออยู่ที่นี่ กูจะฟาดหน้าสู สูยังไม่รู้้อยู่หรือ สูเป็นบ้ำอะไรตีนแเปปเปลเมืองนอกเมืองนา เห็นดีกว่าแเปปเปลเมืองไทยเรา เราอยากว่าอย่างนั้นนะ แต่เราไม่ได้เป็นชาวจันทเราเป็นชาวอุดรฯ เข้าใจไหม เพราะฉะนั้นพวกนี้จึงไม่หัวแตก ถ้าเราเป็นชาวจันทแล้วพวกนี้หัวแตกหมดเลย จะตีแทนพี่น้องชาวจันททั้งจังหวัด ฟาดให้เมืองไทยหัวแตก เพราะมันเลอะเทอะ มันเป็นบ้ำตีนของเมืองนอก

อะไรถ้ามาจากเมืองนอกดีหมด ๆ เลวที่สุดนะเมืองไทยเรา จำให้ตีนะคำนี้ณะต้องรักสงวน ตั้งแต่ตัวของเรา ลูกเต้าหลานเหลนของเรา ครอบครัวของเราขึ้นไปโดยลำดับ จนกระทั่งชาติไทยของเรารักสงวนเหมือนกัน นี้จะเป็นที่เจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคง ถ้าหากเหลว ๆ ไหล ๆ เห็นแต่ของเมืองนอกดี ๆ นี้เจ็งทีเดียวไม่ต้องสงสัย แล้วเงินก็ขนออกไปซื้อเข้ามาละซี ชื่อมาก็มากัดตบกัดปอดชาติไทยของเราไม่มีอะไรเหลือเสียตรงนั้นะ ให้พากันรักนวลสงวนตัว ของอะไรที่มีอยู่ในเมืองไทยของเรา ให้พากันใช้กันสอยกันอยู่กันกิน อย่าไปเป็นบ้ำกับเมืองนอกมันเสียเรานะ กินของเราไม่เสีย หนูนุกันในเมืองไทยของเรา เอาของเขามาทำอะไรมากน้อยนี้เสียไปหมด

ส่วนที่จำเป็นใครก็รู้ ที่เขาจะต้องแลกเปลี่ยนซื้อขายกันเป็นธรรมดา อันนี้ยกให้เป็นธรรมดาประเพณีของโลก มันสืบทอดกันอยู่อย่างนั้น แต่ไอ้ที่มันเป็นนิสัยเลว ๆ อย่างเมืองไทยเรานั้นซิ ถ้าเป็นของเมืองนอกอะไรก็ตาม ชีฝรั่งแตกปูด โอัย ๆ นี้ชีฝรั่ง

มาแล้ว ยกขบวนเมืองไทยไปขยี้ขยำเลย น้ำมันบ้า หลงกระทั่งชี้เขา เข้าใจไหม นี่ละเป็น
 กัณฑ์แรกแล้วนะ กัณฑ์ที่สองต่อ เรื่องกฐินของชาตินี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ กฐินของ
 ชาตินี้ ให้ถือเป็นเรื่องสำคัญทุกคน ให้ต่างคนต่างจดจ่อต่อเนื่องกันโดยลำดับทั่ว
 ประเทศไทยของเรา เอ้า ต่างคนต่างเสียสละเพื่อหนุนชาติของเรา สมบัติเงินทองเหล่านี้
 จะเข้าหนุนชาติของเราทั้งนั้น ไม่ได้ทำให้ชาติล่มจม ให้ต่างคนต่างเสียสละ มีมากมีน้อย
 ต่างคนต่างเสียสละ ให้เป็นประวัติศาสตร์

ยังงี้ก็เป็นแน่ ๆ ประวัติศาสตร์ในเมืองไทยเรา เพราะกฐินแห่งชาติไทยไม่เคย
 มีว่า ชาตินี้ทั้งชาติเป็นเจ้าของภาพเป็นเจ้าของกฐินนี้ มามีขึ้นในชาติไทยของเรา จุดศูนย์กลาง
 กลางคือวัดป่าบ้านตาดโดยหลวงตาบัวเป็นผู้นำ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายทำให้สมหน้า
 สมตาสง่าราศี ด้วยความมองจากล้าหาญในการรักชาติ ในการเสียสละหนึ่ง ในความ
 พร้อมเพรียงสามัคคีหนึ่ง ในการรักกันหนึ่ง

คนทั้งประเทศนี้เป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน นี้เรียกว่ารักกัน ให้อภัยซึ่งกันและ
 กัน อย่าถือสีถือสาวว่าคนตำบลนั้น บ้านนี้ ภาคนี้ภาคนี้ อันนี้เป็นความเสียหาย เป็น
 ความกระทบกระเทือน ไม่มีส่วนดีเลย เอา ภาคไหน ตำบลใด เมืองใดก็ตาม ก็เหมือน
 อวัยวะของเรา นี้แขนนี้ขา นี้ตีนนี้มือ นี้หัว มันก็คืออวัยวะของร่างกายเรานั่นเอง ในชาติ
 ไทยของเราใครจะอยู่แห่งหนตำบลใดภาคใดก็ตาม ก็คืออวัยวะของชาติไทยของเรา
 ให้ต่างคนต่างรักต่างสงวนเสมอหน้ากันแล้ว ชาตินี้ก็แน่นหนามั่นคง เข้าใจไหมละ
 ให้จำกันให้ตึ้นะ นี้คือความรักกัน ไม่มีคำว่ายุแหย่ก่อกวนให้แตกร้างสามัคคี อันนี้เป็น
 การทำลายอย่านำมาใช้ในเมืองไทยเราซึ่งเป็นเมืองพุทธ

อะไรที่ไม่ดีให้ซ่อมให้แซม ตั้งแต่เสื้อผ้าเขาก็ยังซ่อมแซมดัดแปลงกันไป มนุษย์
 เราไม่ดีที่ตรงไหนให้ซ่อมแซมต่อกันนะ คำว่าซ่อมแซมต่อกันคือให้ทำความเข้าใจกัน
 เพื่อความแน่นหนามั่นคงแห่งชาติไทยของเรา ให้พากันเข้าใจ

นี่เรื่องงานกฐินก็จะขึ้นแล้วนี้ ให้เริ่ม ท่านผู้ใดที่จะบริจาคในงานกฐินครั้งนี้
 บริจาคได้ทุกแห่งทุกหนทั่วประเทศไทย ธนาคารได้เปิดไว้แล้วเป็นเวลาเกือบ ๓ ปี
 แล้ว เฉพาะอย่างยิ่งธนาคารกฐินที่ไทยพาณิชย์ มีทั้งอุดรฯ มีทั้งกรุงเทพฯ แล้วก็โอนไป
 ได้ทุกจังหวัดในธนาคารไทยพาณิชย์สำหรับกฐินแห่งชาติ บริจาคเข้ามานี้ก็ได้ อันนี้เป็น
 จุดใหญ่จุดหนึ่ง จุดแตกกระจายออกไปก็พวกโครงการช่วยชาติเรา นี้ ก็เพื่อเข้าสู่คลัง
 หลวงด้วยกันนั่นแหละ ไม่ว่าแขนซ้ายแขนขวา แขนไหนแขนใดมาก็เข้าสู่อวัยวะเดียวกัน
 ๆ นี้จุดปัจจัยไทยทานพี่น้องทั้งหลายบริจาคมากมาย จะมาในแง่ใดมุมใด จะเข้า
 คลังหลวงด้วยกันนั่นแหละ เป็นแต่ว่าเปิดทางให้เข้ามาหลายด้านหลายทางเท่านั้นเอง
 ขอให้พากันทราบตามนี้นะ ให้เอากันเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ที่หน้าวัดเรานั้นนะ บอกเขาให้ทำให้เตียนโล่งไปหมดแล้ว เพื่อต้นทองคำ ต้นดอลลาร์ ต้นเงินสด เหลืองอร่ามเขียวป้อแฉวนั้น เราได้เดือนรถมาหลายวัน ถ้ารถคันไหนเชื่อมั่นจะลงคลอง เราจะบอกให้ตรง ๆ นะ เตี่ยจะว่าเราไม่บอก เราเดือนรถมาได้สองสามวันนี้แล้ว รถให้เตรียมเครื่องเอาไว้เพื่อย้ายที่ต้นผ้าป่า กฐินเพื่อชาติจะเข้ามาที่หน้าวัดป่าบ้านตาดเต็มท้องน้านั้นหมด รถคันไหนมาจอดเก้งก้าง ๆ จับโยนลงคลองเลย มันมาก็ดขวางต้นผ้าป่าของเราเข้าใจไหม นี่เราก้เดือนมาหลายวันแล้ว มันเชื่อช่าอยู่หรือไงไม่รู้ เชอก้ช่างหัวมันเถอะ รถมันเองตกคลอง เราไม่มีรถให้ตกคลองละ พวกเราเอาผ้าป่าไปกองกันให้หมด เอาให้เต็มทีนะ คราวนี้เอาให้เห็นประวัติศาสตร์ของชาติไทยเรา เต็ดขนาดไหนชาติไทยของเรา มีศาสนาเป็นผู้นำจะเป็นยังไง เอ้า พิจารณาให้ดีนะพี่น้องทั้งหลาย อย่าทำอ่อนข้อนะ เสียชาติของเราที่เป็นลูกชาวพุทธ แล้วมีพระเป็นผู้นำเสียด้วย หลวงตาบัวก็เรียกว่าเด็ดขาดตลอดมาอย่างนี้ ลูกน้องบริษัทบริวารทั้งหลาย อย่าอ่อนแอนะ ให้เด็ดขาดไปตาม ๆ กัน เอาละนะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้

สรุปทองคำและดอลลาร์ วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๕๓ ทองคำได้ ๒ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง คราวนี้ คราวที่ช่วยชาตินี้ ๔ พันกิโล ที่ได้ฝากแล้วมอบแล้ว เป็น ๒ รายการนี้ รวมแล้วเป็น ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากการฝากแล้วได้เพิ่มอีก ๖๒ กิโล ๓๐ บาท ๗๐ สตางค์ นี่ยังไม่ได้หลอมนะ ได้พิเศษจากนี้ แล้วรวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๑๒๔ กิโลครึ่ง ยังขาดอยู่อีก ๑,๘๗๕ กิโลครึ่ง จะครบจำนวน ๔ พันกิโล

แล้วรวมทองคำดอลลาร์ของกฐินที่มาบริจาคแล้ว ถึงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๕๓ นี้ ทองคำได้ ๓๖ กิโล ๓๖ บาท ๖๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๙๗๙ ดอลลาร์นะ นี่หมายถึง ที่เข้ามาในวงกฐิน พูดถึงในวงกฐิน ทองคำได้ ๓๖ กิโล ๓๖ บาทแล้วเวลานี้ เรานักในทองคำมากนะ พี่น้องทั้งหลายโปรดทราบนะว่า เรานักในทองคำมาก เพราะนี่เป็นหัวใจของชาติไทยเรา เงินเหล่านี้ที่ได้มาเราจะหมุนเข้าซื้อทองคำๆ หากจะเศษเหลือบ้าง เพื่อเป็นเงินหมุนเวียนเพื่อช่วยชาติก็ไม่มากนัก ยิ่งกว่าที่เราจะหมุนเข้าสู่ทองคำ คือซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา กรุณาทราบตามนี้นะ เงินจะมาแ่งไหนๆ ก็ตาม จะเข้าสู่คลังหลวงแห่งประเทศไทยของเรา แล้วกระจายออกไปทั่วประเทศไทยทั้งนั้นแหละ ไม่เป็นอย่างอื่นนะ เอาละที่นี้ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd